

РЕШЕНИЕ

№ 1271

гр. София, 23.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ**

при участието на секретаря **ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ** Гражданско дело №
20221110111809 по описа за 2022 година

Производството е образувано по насрещни искове, предявени от Ц. Д. С., ЕГН *****, с адрес: София, кв. „Подуяне“, ул. „Ген. Георги Вазов“ № 15 и П. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Сухата река“ бл. 135, ап. 15 за прекратяване на сключения между страните граждански брак с правно основание чл. 49, ал. 1 вр. ал. 3 СК поради дълбоко и непоправимо разстройство на брака по вина на другата страна, съединен с небрачен иск с правно основание чл. 59, ал. 2 СК за предоставянето на родителски права, упражняване на лични отношения между родители и дете и определяне на издръжка.

В исковата молба ищцата и отв. по НИМ излага, че вината за дълбоко и непоправимо разстройство на брата е на ответника, който имал дългогодишна паралелна връзка с друга жена. На 17.11.2021 г. ѝ нанесъл побой. Въз основа на това претендира прекратяване с развод брака по вина на ответника, предоставяне на родителски права върху непълнолетната им дъщеря, определяне режим на лични отношения с ответника и издръжка, която да заплаща.

В отговора на исковата молба и насрещната искова молба, двете с идентично съдържание, твърденията се оспорват. Твърди се, че брачната връзка е дълбоко и непоправимо разстроена по вина на съпругата, която

имала паралелна дългогодишна връзка с друг мъж и заради професионалната си ангажираност не участвала достатъчно активно в семейния живот и грижите за двете им дъщери. Въз основа на това претендира прекратяване с развод брака по вина на ответника по НИМ, предоставяне на родителски права върху непълнолетната им дъщеря, определяне режим на лични отношения с ответника по НИМ и издръжка, която да заплаща.

В съдебно заседание страните поддържат твърденията и отправените искания.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените от страните доводи по реда на чл. 12 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 49, ал. 1 СК.

С конститутивния иск по чл. 49, ал. 1 СК съпругът упражнява своето лично преобразуващо субективно право да иска прекратяване на брака по съдебен ред на основания, възникнали след сключването му. Правото възниква при дълбоко и непоправимо разстройство на брака. Дълбокото и непоправимо разстройство на брака е такова състояние на брачната връзка, при което напълно липсват нормални отношения между съпрузите, разбирателство, взаимност. Брачната връзка съществува формално, тя е изпразнена от съдържанието, очаквано от закона и добрите нрави. Налице е пълно отрицание на нормалното състояние на брачното правоотношение (ППВС № 1/1957 г., № 10/1971 г. и др.).

При установените факти по делото съдът намира брачната връзка за невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, тя следва да се прекрати. Съпрузите са във фактическа раздяла от месец февруари 2022 г., имат интимни връзки с други лица и никой от тях не желае това състояние да се промени.

При това положение съдът счита, че предявените иски за развод са основателни. Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона и добрите нрави съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати.

По вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака:

Вината в семейното право представлява субективното отношение на съпруга към собственото му противобрачно поведение и неговия резултат. Разпоредбата на чл. 49, ал. 3 СК предвижда, че съдът се произнася по въпроса за вината за разстройството на брака само ако някой от съпрузите е поискал това. Искането не представлява отделен установителен иск и тъй като законът не посочва каква да е неговата форма, то е възможно същото да е направено в исковата молба, в писмения отговор на ответника, както и устно пред съда. В случая ищците релевират искането чрез исковата молба.

От доказателствата съдът намира, че брачната връзка е дълбоко и непоправимо разстроена по вина на двамата съпрузи. За да достигне до този извод в цялост кредитира показанията на двамата разпитани свидетели Милева и Петканина. Те са логични и последователни. Следва изрично да се посочи, че съдът ги използва за доказателствена основа само досежно твърденията за факти, а не субективните им оценки или направени въз основа на възприятията им предположения.

Така от показанията на свидетелката Милева се установява, че през 2019 г. е виждала ответника С. с по-млада жена на име Пламена, която целувал по устата и потупвал по дупето, без съпругата му да присъства при по време на реализирането на тези действия. От показанията на свид. Петканина пък следва, че ищцата е имала дългогодишна връзка с друг мъж, с когото живее към момента на приключване на устните състезания. Доколкото тези твърдения са необорени от други доказателства, следва да бъдат кредитирани в цялост.

Не са ангажирани достатъчно доказателства, за да се направи сигурен извод за началото на тези връзки, както и защо се е стигнало до тях. Съществено за изхода на производството е, че подобно поведение от съпрузите не съответства на принципите (законови и морални), на които се основава брачният съюз, поради което може да се заключи, че всеки от тях има вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брачната връзка, за което допринесъл с поведението си.

Недоказани в хода на производството остават твърденията на ищцата, че ответникът ѝ е нанесъл побой. Представеното СМЕ, доказва, че ѝ е била нанесена телесна повреда, но не и нейното авторство. Посоченото в анамнезата, че побоят е бил нанесен от съпруга ѝ, е по сведения на ищцата,

дадени пред съдебния лекар, т.е. твърдение на изгоден за нея факт, който в производството по бракоразводното дело на основание чл. 154, ал. 1 ГПК следва да бъде доказан. Не са ангажирани доказателства, които сочат на сигурен извод, че ответникът е авторът на деянието. Същата констатация може да бъде направено и за заявеното от ищцата пред социалния работник при изготвяне на социалния доклад, че е била бита от ответника. За изложеното липсва каквато и да е конкретика – като време, място, начин на извършване, за да бъде обвързано това твърдение с деянието, което се твърди да е извършено на 17.11.2021 г.

Нужно е още да се посочи във връзка процесния побой, че свидетелката Милева не разкрива, че ѝ е известно отв. С. да е нанесъл побой на ищцата С. на 17.11.2021 г. Излага единствено, че я е виждала синини по тялото ѝ и предполага, че е била бита от ответника, но също липсва каквато и да е конкретика кога е видяла белезите от тези травми, къде са били локализирани, въз основа на която да се направи несъмнен извод, че той е автор на описаното в исковата молба деяние, което се твърди, че осъществено на 17.11.2021 г.

Недоказани в хода на производството са твърденията на ответника по насрещната искова молба за дезинтересираност и абдикация на ответницата по НИМ от грижите за семейството.

Относно упражняването на родителските права и личните отношения с ненавършилото пълнолетие дете на страните:

Съгласно чл. 322, ал. 2, изр. 2 от ГПК с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат исковите за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите.

Нормата на чл. 59, ал. 2 СК предвижда, че когато родителите не живеят заедно, те могат да постигнат съгласие относно местоживеенето на децата, упражняването на родителските права, личните отношения с тях и издръжката им. Ако родителите не постигнат споразумение, спорът се решава от районния съд по настоящия адрес на децата, който се произнася относно местоживеенето им, упражняването на родителските права, личните отношения с децата и издръжката им.

Решението на съда по чл. 59, ал. 2 СК относно местоживеенето на

децата, упражняването на родителските права и режима на личните отношения с децата е акт на спорна съдебна администрация. Предмет на тези актове е промяната на граждански правоотношения съгласно установени от закона критерии и интереси. Решенията, с които се административат граждански правоотношения, се характеризират с отменимостта или изменимостта на постановения правен резултат, въз основа на нови обстоятелства – факти с правно значение, преценявани от съда по целесъобразност.

Критериите, от които следва да се ръководи съдът в производството по чл. 59, ал. 2 СК, са интересите на детето. В § 1, т. 5 ДР 33Дет. при определяне на понятието "най-добър интерес на детето" е възложено задължение на решаващия орган да извърши внимателна преценка на: а) желанията и чувствата на детето; б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д) способността на родителите да се грижат за детето; е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето.

Съдът е длъжен служебно на основание чл. 59, ал. 2 СК, да определи конкретен режим, като страните са свободни да упражняват контакт и вън от него, в каквато насока има отправеното искане.

От установеното по делото може да се направи извод, че е в интерес на детето Д П С. е родителските права да бъдат предоставени на нейния баща – ответник и ищец по НИМ П. С., като местоживеенето трябва да бъде на адреса, на който живее с баща си. Аргументите за това са, че Д С. е на 17 години към момента на приключване на устните състезания, възраст много близка до пълнолетие. Тя живее със своя баща, той полага добри грижи за нея, липсват рискови фактори, последният има подкрепа в отглеждането ѝ от своите родители. Желанието на непълнолетната е да живее с баща си поради силната връзка, която са изградили. Излага и подробни аргументи при изслушването в какво се състои тя, без да са налични данни за родителско отчуждение, което предполага проверка чрез СПЕ. При това положение желанието на непълнолетната, възрастта ѝ близка до пълнолетие, изградената емоционална връзка, липсата на рискови фактори и фактическото положение

не могат да бъдат игнорирани, а следва да бъдат юридически затвърдени с процесното решение.

Необходимо е да бъде определен режим на лични отношения на бащата с детето. Настоящият състав приема, че доколкото между постановяване на настоящото решение и навършване на пълнолетие на детето Д. С. е налице интервал от около три месеца, в рамките на който липсват дълги периоди на официални празници и с оглед доказаността по делото, че детето Д. С. е суверенна в решенията си и реално е обезпечена възможността ѝ да контактува и с двамата родители, е безпредметно да бъде регламентиран твърде разширен режим на лични отношения. Ето защо първоинстанционният съд приема, че режимът, който охранява в най-пълна степен интересите на детето, е майката да има право на режим на лични отношения като взима детето при себе си всяка втора и четвърта седмица от месеца за времето от 18.00 ч. в петък до 20.00 часа на неделния ден с право на преспиване. При взаимно съгласие между родителите майката и детето могат да упражняват режим на лични отношения и в различни от посочените периоди.

Местоживеенето на детето следва да е при отглеждащия го родител.

Относно издръжката на детето:

Съгласно чл. 59, ал. 2 СК, съдът се произнася по въпросите на издръжката на децата дори и да не е отправено искане в тази насока.

Съгласно чл. 142, ал. 1 СК, конкретният размер на издръжката във всеки отделен случай следва да се определя не само въз основа на нуждите на лицето, което има право на такава, но и съобразно възможностите на лицето, което я дължи. Това означава, че следва да се търси разумният и обективен възможен баланс между нужди и възможности, като се отчитат характерните за всеки конкретен случай релевантни обстоятелства. Насоки за преценка на последните са дадени в т. 4 и 5 ППВС № 5 от 16.11.1970 г.

Доказва се, че майката е трудово ангажирана, реализира доходи в размер на около 2000 лв. месечно, не е оспорено, че заплаща кредит в размер на 670 лв. Не се установяват специални потребности на детето или специфични нужди, различни от обичайните за възрастта. Доколкото детето живее при баща си, съдът, намира че освен парична издръжка, той реално осигурява и непосредствените ежедневни грижи по нейното отглеждане и възпитание, които са неоченими в пари. Съобразяването с този фактор,

обуславя задължение за ответницата да осигурява по-голямата част от необходимата парична издръжка на детето.

Съдът, като взе предвид нуждите на детето съобразно възрастта ѝ, липсата на оспорване от страна на ответника по НИМ досежно размера на издръжката, обстоятелство, намира, че нужната месечна издръжка на детето е 450 лв., от които 240 лв. следва да бъдат заплащани от ответника по НИМ, ето защо искът за издръжка се явява основателен до пълния му предявен размер. Издръжката се дължи, считано от предявяване на насрещната искова молба 04.05.2022 г.

Съгласно т. 7 от ППВС № 5/1970 г., при развод или съгласно с арг. от чл. 47, ал. 3 КРБ и при раздяла на родителите, създали дете без брак съдът е длъжен служебно да се произнесе за издръжката на детето, дори ако няма предявен иск за издръжка. В случаите на служебно присъждане на издръжка следва да се присъждат и лихви, независимо от това, дали има или няма искане, тъй като в случая и лихвата се подчинява на същото служебно начало, както и главницата. Ето защо, съдът е длъжен да осъди ответника, който дължи издръжка, да плаща и законна лихва за забава върху просрочените месечни задължения за издръжка, считано от 04.05.2022 г.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК следва да бъде постановено предварително изпълнение на решението в частта за издръжката.

Относно издръжката на детето:

По правната си същност производството по претенцията за предоставяне ползването на семейното жилище не е исково, а спорна съдебна администрация. След въвеждането му като предмет на делото от страните, както и когато от брака има ненавършили пълнолетие деца съдът дължи произнасяне.

В настоящия случай ответникът С. е напуснал семейното жилище, находящо се в гр. София, кв. „Подуяне“, ул. „Ген. Георги Вазов“ № 15, то е собственост по наследство на ищцата, ответникът няма претенции за ползването му и има местоживееене заедно с непълнолетната си дъщеря в дома на своите родители, където тя се чувства добре. При това положение семейното жилище следва да бъде предоставено на съпругата.

По разноските:

Въпреки претенцията на страните за присъждане на разноски по делото, такива не им се следват, именно предвид вината на двете страни за брачното разстройство (чл. 329, ал. 1, изр. 2 ГПК).

На основание чл. 329 ГПК вр. чл. 6, т. 2 ТГПК всяка от страните следва да понесе половината разноските за държавна такса в общ размер на 40 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК отв. по НИМ следва да бъде осъден а да заплати по сметка на СРС държавна такса върху уважената част от иска в размер на 219,98 лв. (изчислена за дължимия период от 697 дни в период от до 04.05.2022 г. - 01.04.2024 г.).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД брака, сключен на 18.02.2001 г. в гр. София, район „Оборище“, между Ц. Д. С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „Подуяне“, ул. „Ген. Георги Вазов“ № 15 и П. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Сухата река“ бл. 135, ап. 15, като **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЕН по вина на двамата съпрузи** на основание чл. 49, ал. 1 вр. ал. 3 СК.

ПРЕДОСТАВЯ на основание чл. 59, ал. 2 СК упражняването на **РОДИТЕЛСКИТЕ ПРАВА** спрямо непълнолетното дете Д П С., ЕГН ***** на бащата П. Г. С., ЕГН *****.

ОПРЕДЕЛЯ детето Д П С., ЕГН ***** да живее при бащата на основание чл. 59, ал. 2 СК.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения между майката Ц. Д. С., ЕГН ***** и детето Д П С., ЕГН *****, съгласно който, майката ще взима детето при себе си всяка втора и четвърта седмица от месеца за времето от 18.00 ч. в петък до 20.00 часа на неделния ден с право на преспиване, като първа седмица е тази, в която всички дни от седмицата са от същия месец. При взаимно съгласие между родителите майката и детето могат да упражняват режим на лични отношения и в различни от посочените периоди на основание чл. 59, ал. 2 СК.

ОСЪЖДА на основание чл. 59, ал. 2 СК **Ц. Д. С., ЕГН *******, да заплаща на непълнолетното дете Д П С., ЕГН *****, действаща със

съгласието на неговия баща и законен представител П. Г. С., ЕГН *****,
месечна издръжка в размер на **240 лв.**, 04.05.2022 г. до настъпване на
обстоятелства, обуславящи изменение или прекратяване на издръжката, ведно
със законната лихва за забава върху просрочените месечни задължения за
издръжка, считано от 04.05.2022 г.

ПРЕДОСТАВЯ на **Ц. Д. С.**, ЕГН *****, ползването на семейното
жилище, находящо се гр. София, кв. „Подуяне“, ул. „Ген. Георги Вазов“ № 15
на основание чл. 56, ал. 1 СК.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение
на решението в частта за издръжката на детето.

ОСЪЖДА Ц. Д. С., ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** сумата от **239.98**
лв. – разноси в производството по сметка на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА П. Г. С., ЕГН *****, ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ**
сумата от **20 лв.** – разноси в производството по сметка на Софийския
районен съд.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването на
препис на страните пред Софийския градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____